



ת"פ 41391/05/14 - מדינת ישראל נגד סלאח שוויש, בשאר שוויש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 41391-05-14 מדינת ישראל נ' שוויש ואח'
בפני כבוד השופט אוהד גורדון

בעניין: מדינת ישראל על-ידי פרקליטות מחוז
ירושלים - עו"ד ש' רייך

המאשימה

נגד

1. סלאח שוויש על-ידי ב"כ עו"ד מ' יחיא
2. בשאר שוויש ע"י ב"כ עו"ד פ'
דראושה

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם 2 מזוכה מן העבירות שיוחסו לו באישום הראשון לכתב האישום, ומורשע בעבירה של קבלת דבר במרמה שיוחסה לו באישום השני. הנאשם 1 מורשע בשתי עבירות של קבלת דבר במרמה ובעבירה אחת של הוצאת שיק ללא כיסוי.

רקע

1. כתב האישום מונה שני אישומים.

לפי האישום הראשון, לנאשם 1 (להלן: "סלאח" או "נאשם 1") חנות בעיר העתיקה והנאשם 2 (להלן: "בשאר" או "נאשם 2") עובד עמו. במועד שאינו ידוע במדויק קיבל שמואל צמח (להלן: "צמח") שהוא ספק מוצרי חשמל ואלקטרוניקה, בקשה מבשאר לרכוש כמות גדולה של שלטי טלוויזיה. המתלונן ובשאר קבעו להיפגש באותו יום בסניף בית הקפה "ארומה" בהר הצופים (להלן "בית הקפה"). לפגישה זו הגיע סלאח שהציג עצמו כשותף של בשאר, ביקש לרכוש סחורה בשווי של 400 אלף ₪, נתן לצמח שיק בסך 10,000 ₪ כדי שיבדוק את תקינותו, וסיכם עמו כי לאחר הבדיקה ימסור צמח סחורה לנאשמים. צמח בדק וגילה שלשיק אין כיסוי, והודיע לנאשמים שאינו מעוניין למכור להם סחורה תמורת שיקים. נקבעה פגישה נוספת בבית הקפה, כדי שצמח יחזיר לנאשמים את השיק. בתווך, קשרו הנאשמים ביניהם קשר לרמות את צמח.

הפגישה הנוספת התקיימה ביום 5.5.10. הנאשמים הגיעו אליה ברכב "יונדאי גטס", צמח הגיע ברכב מסחרי והחזיר לנאשמים את השיק. אז הציעו הנאשמים לצמח לרכוש את הסחורה שהיתה ברכבו, תמורת מזומנים. אחד מהם הציג לצמח מעטפה עם שטרות כסף רבים. צמח סידר את הסחורה בשקיות ורשם בחשבונית את הכמויות והמחירים. הסיכום העלה כי שווי הסחורה היה 8,886 ₪. הנאשמים ביקשו לבדוק אם הסחורה שבשקיות תואמת את החשבונית, ובסיום בדיקת כל שקית הכניסה אחד מהם לרכב היונדאי. כשסיימו להעמיס את כל הסחורה נכנס בשאר לרכב ונסע מהמקום. סלאח הבטיח לצמח שישלם לו באותו מעמד את השווי

עמוד 1



במזומן, הזמין לצמח קפה, ורשם שיק בסך 9,000 ₪. צמח מחה על כך משום שסיכמו על תשלום במזומן, אך סלאח הותיר את השיק אצל צמח ונמלט. השיק היה משוך מחשבון אביו של בשאר, מר דהוד שוויש. כשצמח ניסה לפדותו הסתבר שהחשבון סגור.

בגין מעשים אלה יוחסו לנאשמים עבירות של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), ושל הוצאת שיק ללא כיסוי, לפי סעיף 432(א) לחוק העונשין.

2. לפי **האישום השני** פנה ביום 8.9.11 אחד הנאשמים לחיים וייצמן (להלן "חיים"), משווק נרגילות וטבק, בבקשה לרכוש כמות גדולה של סחורה. הם סיכמו על כמות הסחורה ועל פגישה. טרם הפגישה קשרו הנאשמים לרמות את חיים. ביום 11.9.11 בשעה 14:00 נפגשו הנאשמים עם חיים מחוץ למלון "אמבסדור" בירושלים (להלן: "המלון"). הנאשמים הגיעו ברכב "יונדאי גטס" מ.ר. 86-307-62, עם אנשים נוספים אותם הציגו כשותפיהם. המתלונן הגיע עם עובדו, גיל גלעד (להלן: "גיל"). הנאשמים ביקשו לראות את הסחורה במשאתו של חיים ואז ביקשו להוריד ממנה 97 דליי טבק. חיים שאל אם יש להם מספיק כסף לתת לו והנאשמים הרגיעו אותו ונתנו לו מעטפה עם שטרות כסף רבים ושיקים. אז הורידו את דליי הטבק למדרכה, בצירוף 1,000 אריזות של 100 גרם טבק, נייר כסף, "ראשים" לנרגילה וכ-175 נרגילות מסוגים שונים. לאחר ספירתה, העלו את הסחורה לרכב היונדאי ולרכבים נוספים, הזמינו את חיים וגיל לארוחת צהריים במלון, ואחד מהם הלך כביכול כדי להביא מזומנים מהבנק כדי לשלם בעוד שהשני נותר במקום.

תוך כדי הארוחה ערך חיים חשבון של הסחורה שנרכשה, שהגיע לסך של 71 אלף ₪ לא כולל מע"מ. אז יצא סלאח מחדר האוכל, כביכול כדי להביא את יתרת הכסף, בעוד שבשאר שנשאר עם חיים הוציא מכיס חולצתו של חיים את המעטפה שנמסרה לו קודם לכן, הוציא מתוכה שיק אחד בסך 31 אלף ₪ ומסר לחיים שאת היתרה יקבל מיד במזומן. סלאח חזר ומסר שהבנק היה סגור, שאז בשאר החל כביכול לשוחח בטלפון, התרחק מהמקום ועזב אותו. חיים דרש מסלאח תעודת זהות, וזה הראה לו תעודה, ברח מהמלון ונסע מהמקום. חיים נותר ובידו השיק, שהיה משוך מחשבונו של אדם בשם מילאד דיק, שנסגר באוגוסט 2007.

בגין מעשים אלה יוחסו לנאשמים עבירה של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

עמדות הנאשמים ויריעת המחלוקת

3. תשובתו לאישום של נאשם 1 הוצגה ביום 26.11.15 ונמסר בה, כך בתמצית, כי המקרה מושא האישום הראשון הינו סכסוך אזרחי וכי לנאשם "חזרו שיקים במסגרת העבודה הרגילה". בנוגע לאישום השני נטען כי דובר בעסקה לגיטימית של רכישת סחורה כולל תשלום התמורה.

בסיכומים מטעמו של נאשם 1, שהוצגו בישיבה מיום 10.1.18, הותקפה מהימנות המתלוננים. נטען שלמתלוננים אינטרס כלכלי להעליל על הנאשם, כי שניהם לא הוכיחו את סכומי הסחורה להם טענו משום שלא הציגו מסמכים מתאימים מהנהלת החשבונות שלהם ולכן אין להאמין להם, כי צמח הגיע למשטרה שנה וחצי לאחר האירוע וטען שבנו יזם את התלונה וזאת בניגוד למזכר שבתיק. עוד נטען כנגד זיהוי הנאשמים וכי היה מקום לבצע השוואת כתבי יד מול השיק שחיים טען כי סלאח מילא. בנוסף נטען כי המשטרה לא השיבה את הסחורה שנלקחה מחנותם של הנאשמים, וכי העבירה של הוצאת שיק ללא כיסוי אינה מתקיימת.

4. תשובתו לאישום של נאשם 2 הוצגה ביום 19.1.16. נטען בה שהנאשם לא נכח בשתי העסקאות, כי יש לו אח שנרצח שחזותו דומה לנאשם 2, כי לא נחקר בגין האישום הראשון וכי בעת האישום השני נכח באזכרה של קרובי משפחה.



בסיכומים מטעמו של נאשם 2, שהוצגו ביום 10.1.18, נטען שוב שהנאשם לא נכח בעסקאות, כי אם בוצעו הן בוצעו כדין, שאחיו הוא שפתח את חשבון הבנק ממנו נמשך אחד השיקים, כי נאשם 2 ביקש לבצע עימות דבר שלא נעשה, וכי לא די בהצגת תמונתו למתלונן לצורך זיהויו והיה מקום לערוך מסדר זיהוי. עוד נטען שהטלפון של הנאשם נתפס אך לא נעשתה בדיקה האם טלפן למתלונן, כי טענת האליבי שהעלה בחקירה לא נבדקה, וכי מספר הרכב שנשכר לפי חוזה השכירות ת/8 שונה מזה שנטען בכתב האישום.

ראיות התביעה

5. סקירתן תיפתח בראיות הנוגעות לאישום השני.

המתלונן חיים ויצמן

6. עדותו של חיים אמינה עלי. הוא העיד בצורה ישירה ומפורטת, שמר על גרסה קוהרנטית בהודעותיו (נ/5 ונ/6) ובעדותו בבית המשפט, ולא בוססה היכרות מוקדמת בינו לבין מי מהנאשמים או סיבה אחרת שתהיה לו לטפול אשם על מי מהם. בכלל זה אני דוחה את הטענה כי חיים קיבל את כספו מהנאשמים אך ניסה לקבל מהם כספים נוספים באמצעות עלילת שווא נגדם. לו אכן קיבל את כספו, אין סיבה כי יטרח להגיע למשטרה פעמיים בשנת 2011, ושוב לבית המשפט בשנת 2017, ויחזור על אותם דברים. עוד איני רואה באמירתו הכנה לפיה נועץ בעורך דין והחליט שלא לתבוע את הנאשמים טרם הרשעתם בפלילים, שאז יהיה לו קל יותר לבסס תביעה נגדם (פ/46), משום ביסוס לטענת ההגנה כנגד מהימנותו. החלטה מעין זו היא לגיטימית לאדם שרומה, ואינה מצביעה על מזימה לעלילת שווא.

7. בחקירה ראשונה מיום 11.9.11, נ/5, סיפר חיים כי ביום 8.9.11 התקשר אליו אדם שהציג עצמו כ"אבו אשרף" מטלפון 054-7227231, ביקש לרכוש טבק ונרגילות ובתום משא-ומתן סוכם על עסקה בסך 71 אלף ₪ לא כולל מע"מ וכן להיפגש במלון הנזכר לעיל. כשהגיע לפגישה יחד עם גיל ראה את "אבו אשרף" ובחור נוסף שחיים קיבל את פרטיו והציגם ("שוויש סאלח ת.ז. 023357361"), הם ראו את הסחורה והורידו אותה עם סבלים למדרכה. הארבעה התיישבו במלון והזמינו כיבוד, "אבו אשרף" הלך לרכבו מסוג יונדאי גטס כסוף מ.ר. 86-307-62 ונתן לסאלח שיק בסך 31 אלף ₪ לתאריך 13.9.11 אותו העביר לחיים ואמר לו שיקבל את יתר הכסף כשיעבירו את הסחורה. זו הועמסה על מספר רכבים. סאלח אמר לחיים שיישאר עמו עד שיקבל את הכסף, חיים ביקש את תעודת הזהות שלו ורשם את פרטיו על גב השיק. אחרי מספר שניות סאלח מסר לו שאין צורך בחשבונית, עלה לרכב היונדאי "וברחו מהמקום" (ש' 2-17). חיים הוסיף כי "אבו אשרף" מסר שיש לו חנות ברח' סלאח א דין, פרט את רכבי הסחורה שנלקחה כולל סימני זיהוי שלה ומסר כי לא הספיק לחתום עם "אבו אשרף" על הסכם וכי הכין תעודת משלוח אך אינה ברשותו.

בהודעה נוספת מיום 18.9.11, נ/6, חזר חיים על תיאורים דומים הגם שביתר פירוט. הוא תיאר את שני המעורבים אותם כינה "אבו אשרף" ו"סלאח אבו נידאל" והוסיף שהוצגו בפניו עוד שני אנשים כשותפים (ש' 11-16). הוא סיפר כי עם הורדת הסחורה מרכבו שאל אם יש להם מספיק כסף ובני שיחו אמרו לו שלא ידאג, נתנו לו חבילת מזומנים ושיקים, והבטיחו לו שיקבל את כל הכסף במזומן כשיסיימו להוריד את הסחורה. כשחזרו למלון "סאלח" הזמין את חיים, גיל ו"אבו אשרף" לאכול, והלך להביא כסף מזומן. כשסיימו ערכו חשבון של הסחורה שהסתכם ב-71 אלף ₪ לפני מע"מ, "אבו אשרף" חזר, בדק את החשבון, לקח מכיסו של חיים את



השיקים והמזומן שנתן לו אך הותיר שיק אחד בסך 31 אלף ₪ והבטיח לחיים שיתרת כספו תשולם מיד במזומן. "סאלח" חזר ואמר שהבנק סגור, השיים עצמו מדבר בטלפון ויצא מהמלון, שאז ביקש חיים מגיל לרשום את מספר רכב היונדאי, תפס בעצמו בידו של "סאלח" ודרש את תעודת הזהות שלו. כשקיבלה רשם את הפרטים בה מאחורי השיק, עזב את ידו של "סאלח" והאחרון נכנס לרכב היונדאי וברח. לשאלות החוקר הסביר שלא הספיק לערוך חשבונית.

בעימות בינו לבין הנאשם 1, שנערך ביום 5.10.11, הצביע חיים על הנאשם 1 כעל מי שהיה הדומיננטי מבין אלה שרימו אותו בעסקה הנדונה כאן, וטען שהציג עצמו בעסקה כ"אבו נידאל". הוא הכחיש את טענתו של סאלח כי שילם לו תמורת הסחורה במזומן, סך 13 אלף ₪, וחזר בתמצית על תיאור האירוע.

8. בעדותו בבית המשפט הציג חיים תיאור דומה, הגם שבנקודות מסוימות התעמעם זכרונו או שובש בחלוף הזמן - העדות נמסרה ביום 20.2.17. חיים הצביע על הנאשמים באולם בית המשפט וטען כי הם שרימו אותו. הוא הוסיף כי בשיחות המקדימות לפגישה דרש תשלום במזומן והסביר כי עשה כן משום שלא הכיר את הלקוח. עוד תיאר כיצד הנאשמים בדקו את הסחורה, ביקשו לרכוש את כולה, וטען שכשביקש כסף שמו בכיס חולצתו 1,200 או 1,500 ₪. עוד תיאר כיצד העמיסו את הסחורה לרכבים, וטען שהנאשם 2 אמר שהוא הולך להביא כסף והנאשם 1 ישב עמו במלון. הנאשם 2 חזר וטען שהבנק סגור, והנאשמים הציגו לו לקחת חלק מהכסף ואת השיק. חיים סירב, ביקש תעודת זהות (באולם הצביע על הנאשם 2 כעל מי שממנו ביקש את התעודה) ורשם את הפרטים מאחורי השיק. עוד תיאר כיצד הנאשמים הסתלקו מהמלון "הנאשם 1 עושה לי רק רגע ומגרש בראש ומסתובב ויורד במדרגות ונעלם לי ביונדאי" (פ/37). בהמשך הוסיף כי לפני שהלך אמר לו הנאשם 1 שיביא את כל הכסף מהבנק ולקח מחיים את הכספים שקודם הוכנסו לכיס חולצתו, וכי חיים הכניס את השיק ת/14 לכיס האחורי של מכנסיו כשהבין שיש בעיה ולכן הנאשם 1 לא לקח גם אותו (פ/39).

חיים פירט בעדותו את הפגיעה הקשה שנגרמה לו עקב האירוע, שכן דובר בנזק כספי של עשרות אלפי שקלים אשר קלע אותו לחובות ואף גרם לבנו, המחזיק בחברה, להעתיק את מקום מגוריו לארצות הברית. הצורה בה נמסרו הדברים המחשה את כנותם והעידה על מצוקה של ממש. כך גם תיאוריו כיצד, לאחר שהנאשמים ברחו, הסתובב בתוך המלון כשהוא מבולבל ("הסתובבתי אולי מישהו יעזור לי" - פ/43 ש' 20) וכיצד ביומיום שלאחר המקרה התקשה לצאת מהבית, נועץ ברופא משום שרמות הסוכר בדמו עלו, ולאחר החקירה אושפז בשל אירוע לב (פ/48). רשם דומה הותירו תיאורי מאמציו לחלץ פרטים מזהים וצילומי מצלמות מן המלון ואנשיו, שכשלו, והעובדה כי הבין מיד שהשיק שקיבל לא יכולד ואף לא טרח לנסות להפקידו בבנק (פ/37-39, פ/41).

בעדותו של חיים ניכר גם כי זכרונו התעמעם במידת מה בחלוף השנים וכך, למשל, נדרש לרענן את זכרונו טרם מסר ששלח את גיל לרשום את מספר הרכב של רכב היונדאי האפור (פ/38). אני ער גם לפער בדבריו, נוכח הטענה כי רישום הפרטים מתעודת הזהות על גב השיק היה מתעודת זהות שנתן לו הנאשם 2, בשאר. לעניין זה טען חיים לפרקים שדובר בנאשם 2 ובד-בבד טען כי "השם שלו סלאח" (פ/40 ש' 5), בהמשך אישר שדובר בנאשם 1 (פ/41 ש' 3) אך טען כי התעודה נמסרה בידי הנאשם 2 (פ/44 ש' 23. ראו גם פ/54-55). חיים מסר כי אינו זוכר את פרטי האירוע בדיוק וכי היה נסער לאחר ש"נעקץ" (פ/44 ש' 27). עם זאת, עיקר תיאורו הולם את הדברים שמסר בחקירות המשטרה והפגין זיכרון אמת של האירוע. כך, ידע חיים לנקוב בפרטים בהם נקב גם בחקירה, כגון כי הנאשמים העבירו ביניהם את השיק טרם נמסר לחיים, כי נאשם 1 המתין עמו בעוד שנאשם 2 הלך וחזר (פ/39), וכי תחילה "ברח" הנאשם 2 ורק לאחר מכן קם הנאשם 1, חיים הבין שישנה בעיה ורשם את הפרטים מתעודת הזהות שלו, ואז נאשם 1 עזב (פ/41 ש' 3-4).



גם מידת הפירוט בתיאוריו העידה על זיכרון אמת. להמחשה, חיים ציין כי ראה את הנאשם 1 ממלא את השיק, כי לא הסכים לקבל את השיק כתשלום ועמד על תשלום במזומן (שם), ואף הסביר את אופן חישוב התמורה לסחורה וכיצד החשבון שערכו במלון הסתכם לסכום של מעל לשבעים אלף ₪ (פ/40 ש' 21-23). כל אלה הותירו רושם של תיאור אותנטי.

אציין כי חיים הוסיף שבמהלך החקירה הציע לו הנאשם 1 "בוא נסגור את הפרשה נתן לך כסף ונצא מהתיק הזה" (פ/38 ש' 31-32). המדובר באמרת חוץ של הנאשם 1 ועל כן היא קבילה. היא פועלת כנגד גרסתו של הנאשם 1 שתיסקר בהמשך, לפיה לא חב דבר לחיים.

9. גרסתו של חיים לא התערערה בחקירותיו הנגדיות. ההגנה חקרה אותו אודות המסמכים הנלווים לעסקה, והוא טען כי פירוט החשבון שערך במלון עם הנאשמים נלקח בידי "אבו אשרף" וכי ערך תעודת משלוח אותה העביר למשטרה באמצעות הפקסימיליה. אני ער לכך שהתביעה מסרה שאין תעודה כזו בתיק החקירה (פ/42), אך אני סבור שטענת העד הופרכה או כי הדבר פוגם במהימנותו. בהקשר זה אציין כי העד העלה אפשרות כי נותר אצלו עותק של תעודת המשלוח ואמר לסנגור שיוכל לחפשה, אך ההגנה לא ביקשה להורות לו לעשות כן והסתפקה בטענה לפיה היה עליו להתייצב לדיון עם המסמכים (פ/51). גם הסבריו של חיים כי לא הוציא חשבונית עסקה לפי עצת רואה-חשבון ועל מנת שלא יחויב במס עבור סכום שלא קיבל, אמינים עלי, וכך גם דחייתו התקיפה את ההצעה לפיה מדובר באינדיקציה לכך שלא נערכה עסקה (פ/48 ופ/50). כשהוצג לו שבחקירותיו דיבר על "אבו אשרף" הבהיר ששוחח עם נאשם 1 שהציג עצמו בשם זה (פ/42). אני סבור כי חוסר יכולתו לנקוב בשמות המעורבים מעלה או מוריד, משמדובר בעבריינים שהציגו עצמם בפניו בשמות שונים שאינם דווקא שמותיהם האמיתיים. בנוסף, כשהתבקש חיים להסביר מדוע נדרש לערוך חשבון במלון, הסביר כי המשא-ומתן שנערך בטלפון עסק בטבק בלבד, אך הוא התבקש להביא גם נרגילות "רצו לראות את הנרגילות לא אמרו שיקנו 'תביא נראה' הבאתי דוגמאות הם ראו ובחרו..." שאז נדרש חשבון נוסף (פ/43 ש' 5-7). כשנשאל האם הושבה לו הסחורה בידי המשטרה, מסר כי דובר בדוגמאות בלבד (חמש נרגילות ושני דליי טבק) וכי נאמר לו שהמשטרה לא יכולה להוציא, פיזית, את כל הסחורה מחנותם של הנאשמים - (פ/45 ש' 5). בנוסף, כשהוטח בו שהשיק שקיבל נועד לתשלום עבור הסחורה הכחיש זאת בצורה תקיפה ואמינה, והשיב כי נאמר לו כי זוהי בטוחה עד שהנאשמים יביאו את הסכום במזומן (פ/49).

10. עדותו של חיים היא, אפוא, עדות אמינה ואני מוצא לקבלה. בכלל זה אני מקבל את הכחשתו את תזת הנאשם 1, לפיה ביצע עמו עסקה "כשרה" ושילם לו 13 אלף ₪ במזומן (פ/40 ש' 17-19). בהמשך יבוצע דיון נפרד בשאלת מעורבותו של הנאשם 2 במרמה כלפי חיים.

ראיות לתמיכה בעדותו של חיים ויצמן

11. התביעה הציגה ראיות התומכות בדבריו של חיים. כך עדותו של נהגו, **גיל גלעד**, שנכח עמו באירוע. גם גיל הותיר בעדותו רושם כן, מה עוד שהוא-עצמו לא עמד להרוויח מהעסקה וממילא שאין לו אינטרס כלכלי או אחר לטפול אשם על הנאשמים.

גיל העיד במרץ 2017, זמן רב אחרי האירוע, ומטבע הדברים היו הבדלים מדודים בין דבריו לבין דברי חיים. ועם זאת, דבריו תאמו את עיקר תיאוריו של חיים, תמכו בהם, ונמסרו במידת פירוט המעידה על אותנטיות. בכלל זה סיפר על המהלכים שקדמו לעסקה, הפגישה במלון, העובדה עליה העיד גם חיים שדובר מלכתחילה על רכישת טבק ולאחר מכן הנאשמים ביקשו לרכוש גם נרגילות, ועל כך שכשחיים ביקש כסף הנאשם 1 הוציא חבילת



שיקים ושטרות. גם תיאורי פריקת והעמסת הסחורה תאמו את אלה של חיים, לרבות אזכור של העמסה לרכב טרנזיט שהגיע בנסיעה ואותו עצרו הנאשמים והעמדה לרכב שחור מסוג "פאסאט" (גיל פ/59, חיים נ/5 ש' 13). כך גם האמירה לפיה הנאשם 2 נסע מהמקום והנאשם 1 נותר עם שניים נוספים ונכנס עם גיל וחיים לבית המלון לשתות ולאכול, בהמתנה לכסף המזומן שיגיע מהבנק, כי הנאשם 1 נטל מכיסו של חיים את חבילת הכסף והשטרות, כי הוא וחיים ערכו חשבון ו"הסחורה יצאה בין 70-75 אלף ₪" - דבר שגיל הבהיר כי ראה בעצמו, כי היקף הסחורה היה ניכר, כי נאשם 1 נתן לחיים שיק בסך 31 אלף ₪ והבטיח "תיכף הם יבואו יתנו לך כסף מזומן", וכי בהמשך רשם גיל את מספר רכב היונדאי והנאשמים הסתלקו כשהם מותירים אצל חיים רק את השיק (פ/60). בחקירתו הנגדית ידע גיל להשיב בפירוט, למשל האם הרכבים בהם נסעו הוא ומנגד הנאשמים היו טרנזיט "ארוך" או "קצר". בדומה לחיים ציין שבמקום היו ארבעה אנשים (פ/62), וכי התקבלו חזרה מהמשטרה חמש או שש נרגילות בלבד ושני דליי טבק (פ/63 ש' 29, פ/67). גם גיל הכחיש כי מי מהנאשמים שילם לחיים אלפי שקלים במזומן במעמד העסקה.

12. בעדותו של גיל הוצגו גם פרטים שחיים לא סיפר. בחנתי אותם, ואיני סבור שהם מעידים על כזב בגרסאות שני העדים, אלא על הבדלים טבעיים ביכולת וטיב הזיכרון ובקליטת האירוע. בנוסף, יש בהם להראות כי חיים וגיל לא תיאמו את גרסאותיהם. כך סיפר גיל כי עם קבלת השיק טלפן חיים למספר המופיע עליו ולא היה מענה, שאז אמר זאת לנאשם 2 והלה טלפן למאן-דהוא, ששוחח עם חיים ואמר לו שהוא רשם את השיק. בנוסף, גיל טען שהוא שדרש את תעודת הזהות מנאשם 1 ורשם את פרטיה, אך אישר שגם חיים רשם אותם בעצמו. הבדל נוסף מצוי בכך שגיל טען כי שני הנאשמים עזבו יחד (פ/60). בנוסף, בניגוד לחיים שטען כי הנאשם 1 לקח עמו את הדף עליו נערך החשבון, גיל אישר שהיה דף כזה אך לא ידע מי לקחו (פ/61). לא דובר בהבדלים משמעותיים, ואיני סבור שיש בהם לפגום במהימנותו של גיל. עוד אציין כי עדותו של גיל הולמת את תיאור המרמה כפי שמסר בשלב החקירה, בעימות עם סאלח הנאשם 1 (שהוגש כת/3), דבר המחזק את הערכת מהימנותו, ואוסף כי באותו עימות הכחיש גיל את טענת סאלח כי האחרון שילם במזומן סך 13,000 ₪ עבור הסחורה.

13. כך, עדותו של גיל תומכת בזו של חיים ושוללת את טענת ההגנה לעסקה אותנטית. לדבריו של גיל אשר נגעו לנאשם 2 כשותף במרמה אתייחס בהמשך, בפרק שיוחד לנושא זה.

14. תמיכה נוספת לדבריו של חיים מצויה ב**שיק** שנמסר לחיים, ואשר משוך מחשבונו של אדם בשם מילאד דיק (להלן: "מילאד").

השיק עצמו נמסר בידי חיים למשטרה והוצג כת/14. אציין כי עצם מסירת השיק, שחיים מסר כי כלל לא ניסה להפקידו ואמירתו זו לא נסתרה, שוללת את טענת ההגנה של נאשם 1 כי דובר בעסקה אותנטית ששולמה במזומן בלבד, וכי חיים העליל עליו כדי להוציא ממנו כספים נוספים. לו חפץ חיים בכסף בלבד, ולו קיבל שיק אמיתי ובעל כיסוי, אין סיבה מדוע יוותר על סכום השיק וימסור אותו למשטרה.

מכאן לפרטים נוספים. שמו של מילאד מתנוסס על השיק. הוגשו מסמכי החשבון (סומנו כנ/11[1]) המאמתים כי מדובר בחשבון על שמו של מילאד שמספרו, 176130, הוא אותו מספר שעל השיק. יצוין כי לפי נ/1 החשבון נסגר בשנת 2009, בעוד שהתאריך על השיק הוא 13.9.11.

בנוסף, על גב השיק רישום בכתב יד "023357361 שוויש סלאח... רובע מוסלמי ירושלים". המספר הינו מספר הזהות של הנאשם 1, וגם יתר הפרטים תואמים לו. הדבר הולם את דבריהם של חיים ושל גיל, לפיהם נטלו את תעודת הזהות של הנאשם 1 במעמד האירוע וחיים רשם את הפרטים על גב השיק, כאשר החל לחשוד שהוא



קורבן למרמה. גרסת ה"עסקה האוטנטית" של הנאשם 1 אינה מסבירה מדוע יעשה זאת חיים.

15. בנוסף, **מילאד דיק** העיד בבית המשפט. עדותו אופיינה במאמץ בולט לגונן על הנאשם 1. זאת, באמצעות ניסיון להתנער מאמירה המסבכת את הנאשם 1 אותה מסר בחקירתו, וטענה לפיה התבלבל בין הנאשם 1 סלאח לבין סאמר שוויש (להלן: "סאמר"), שהוא אחיו של הנאשם 2 אשר נרצח. מהלכים אלה של מילאד הותירו רושם עז של דברי כזב.

בפתח עדותו הוצג למילאד השיק ת/14 והוא נשאל האם כתב אותו. תשובתו לא התייחסה לשאלה: הוא מסר כי הכיר את סאמר דרך אחיו, וסאמר ביקש ממנו וקיבל את תעודת הזהות שלו. כפי שנראה בהמשך, עדותו התמקדה בסוגיה זו וזאת במאמץ לחזור בו מאמירה שמסר בחקירה ואשר פועלת לחובתו של הנאשם 1.

מילאד טען כי נכח עם סאמר ואחיו-שלו בסניף בנק הפועלים בכיכר ציון. אציין כי שמו של סניף זה מתנוסס על השיק ת/14. רק כשנשאל מי עוד היה במקום, הצביע מילאד על סלאח ומיד הוסיף "אך הוא לא ביקש ממנו כלום. סאמר שוויש זה זה שנרצח" וטען שסאמר הוא אחיו של סלאח (פ/16).

בשלב זה הוצג למילאד שבחקירת המשטרה טען אחרת: כי סלאח הוא שביקש וקיבל ממנו את תעודת הזהות שלו באותה פגישה בסניף הבנק. בתשובותיו ניסה להתנער מאמירה זו, הציג הסברים-תירוצים שהיו רחוקים מלשכנע ובד-בבד עלה מעדותו שהוא מאשר שכך אמר לחוקרי המשטרה. תחילה הכחיש זאת, חזר וטען כי סאמר ביקש ממנו את התעודה והוסיף מיזמתו שראה כי סאמר אוזח "שיקים על שמי" (פ/17 ש' 7-8). אלא, שמיד בהמשך שינה טעמו וטען שראה שלסאמר שיקים על שמו רק "אחרי שבוע שבועיים" משום שנפתחו נגדו הליכי גביה בהוצאה לפועל בגין שיקים שחזרו (פ/17 ושוב בפ/18 ובפ/23). כשנשאל שוב מדוע אמר במשטרה שסלאח, הנאשם 1, ביקש ממנו את תעודת הזהות השיב באופן המאשר את הטענה ומסבירה בכך שהתבלבל בשמות ("חשבתי שסלאח זה סאמר ולהפך" - פ/17 ש' 31). אלא, שאז לא ידע להסביר כיצד עמד בהמשך, טרם עדותו, על טעותו: מילאד אישר שהוא מכיר את הנאשמים, אך טען כי מאז החקירה לא דיבר עם מי מהם או עם סאמר. כשנשאל כיצד התגלה לו אפוא שהתבלבל בשמות השיב תשובות שלא ממין העניין ("כי אז הכרתי אותם בדיוק", כשהשאלה חזרה על עצמה "אני מטושטש. אחרי שישבתי בבית סוהר הרבה פעמים. הראש שלי לא צלול...") וכשנשאל בשלישית "כשראיתי חבילות שיקים אצל סאמר עם השיק שלי, עזבתי את ירושלים וברחתי"- (פ/18). כשהמשיכה החקירה אודות אמרתו במשטרה, לפיה אמר שסאמר ביקש את התעודה, חזר מילאד והתחמק בטענה כי הוא משתמש בסמים, ובהמשך אישר שאמר אמת בחקירתו אך טען שוב כי התבלבל בשמות "אני התבלבלתי כי הכרתי אותם דרך אח שלי" (פ/19 ש' 24-28). כשהוצג לו שאמר את הדברים לאחר שסאמר מת וכי ידע על מותו, השיב מילאד כי הוא בן אדם ויכול להתבלבל וכן "עבדו עלי" (פ/20 ש' 3-7). בחקירתו הנגדית אף אישר כי בחקירת המשטרה אמר שלא ראה מה סלאח עשה עם תעודת הזהות שלו משום שהמתין מחוץ לבנק (פ/21 ש' 31), וכשהוצג לו מסמכי החשבון נ/1 לרבות צילום תעודת זהות אישר כי מדובר בתעודה שלו ומסר כי מספר הטלפון הרשום אינו שלו (פ/22). עוד הכחיש שכתב את השיק ת/14 ושחשבון הבנק המדובר שייך שלו (פ/17).

בחינת דבריו של מילאד מחייבת לקבוע כי בבית המשפט כשל במאמץ בולט ובלתי אמין לגונן על הנאשם 1, ואילו בחקירה הצביע על הנאשם 1 כעל מי שביקש וקיבל ממנו את תעודת הזהות שלו, ונכנס עמה לסניף הבנק שהוא אותו סניף ממנו משוך השיק מחשבון על שמו של מילאד. שילוב עובדה זו, עם העובדה עליה העיד חיים שבאירוע מושא האישום רשם הנאשם 1 שיק המשוך מאותו חשבון, לתאריך בו החשבון כבר נסגר, והציגו לחיים כ"בטוחה" לתשלום הסכום ובהמשך נמלט מהמקום והותיר אצל חיים את השיק, פועל לחובת הנאשם 1.



16. לסיום הדיון בראיות התביעה בנוגע לאישום השני אציין, כי לטענת ההגנה היה על המאשימה לאתר צילומים שבוצעו בידי מצלמות אבטחה במלון. לעניין זה השיב החוקר יצחק יכין כי ניגש למקום במאמץ לאתר מצלמות, ולאחר זמן קיבל תשובה כי ההקלטות נשמרו לימים ספורים וכבר נמחקו (פ/29-30). נוכח תשובה זו, סבורני כי אין בסוגיית המצלמות לשנות ממסקנות הכרעת הדין לעניין האישום השני.

עוד אציין כי לפי הראיות, סחורה שנתפסה בחנותו של הנאשם 1 (ת/13) זוהתה בידי חיים וגיל כחלק מהסחורה שנגנבה מהם. אלא שנוכח גרסתו של נאשם 1 לפיה רכש את הסחורה כדין אין בכך לתרום לדיון.

17. לבסוף, היבט ראיתי נוסף התומך בדבריו של חיים עניינו בעדותו של המתלונן באישום הראשון, שמואל צמח. כפי שנראה עתה, דבריו של צמח הציגו מאפייני פעולה דומים מאוד של הנאשם 1 במרמה כלפי צמח, לאלה שנקט בעניינו של חיים. היות שאין מחלוקת כי שני המתלוננים אינם קשורים זה בזה, הדמיון האמור מחזק את אמינות שניהם וכפי שיבואר בהמשך גם מהווה ראיה למעורבותו של הנאשם 1 במעשים מושא האישום הראשון.

המתלונן שמואל צמח

18. עדותו של צמח הותירה עלי רושם מהימן. היא נמסרה באופן ישיר, קוהרנטי ומפורט, שהעיד על אותנטיות הגרסה. לא בוסס מניע שיהיה לצמח להעליל על הנאשמים, אותם כלל לא הכיר טרם האירוע מושא האישום ולא בוסס כי יש לו סכסוך כלשהו עמם. כך בפרט נוכח גרסאותיהם של הנאשמים, ששניהם הכחישו היכרות עם צמח או כי עשו עמו עסקה לרכישת שלטים-רחוקים. אחזור ואציין כי פרטים רבים שמסר צמח התיישבו עם תיאוריו של המתלונן באישום השני, חיים, דבר המציג "שיטת פעולה" של הנאשם 1 ותומך במהימנותו של צמח. לולא ארעו הדברים בפועל, ובהעדר כל הוכחה או טענה לתיאום גרסאות בין צמח לחיים, צמח לא יכול היה להמציא פרטים אלה יש מאין באופן התואם את דבריו של חיים. בשל כל אלה, אני מוצא לקבל את דבריו של צמח, בסייג הנוגע לזיהוי של הנאשם 2, אשר יידון בהמשך הכרעת הדין ושאלו בו לגרוע מאמינות הדברים (נוכח האפשרות לטעות כנה של צמח בזיהוי).

19. צמח מסר בעדותו כי הוא מפעיל חברה לממכר שלטים-רחוקים, תיאר כיצד במהלך נסיעה ביקשו הנאשם 2 לעצור בכביש המהיר שבין הר הצופים לבין העיר העתיקה, ביקש ממנו קטלוג מוצרים, וראה שבמכוניתו יש סחורה. לאחר כשעתיים התקשר, ביקש מצמח להיפגש וקבע עמו בבית הקפה. צמח טען כי שני הנאשמים הגיעו לפגישה, בחרו דגמי שלטים מן הקטלוג ונקבו בכמויות בהן הם מעוניינים. צמח מסר על תחושותיו נוכח הכמויות הניכרות שביקשו, בצורה שהותירה רושם של דברי אמת ("הדעת לא נתפסת" (כך במקור), "סביר זה אתה לוקח 10,20,30 מכל אחד אבל כאן ביקשו 100,500 מכל אחד" - פ/71), ומסר כי שווי הסחורה שביקשו היה בין 200 ל-400 אלף ₪. בדומה לחיים מסר גם צמח כי את המשא-ומתן ניהל מול הנאשם 1, בעוד שהאדם השני לא דיבר אך נכח בפגישה. צמח סיפר שמדיניות החברה שלו היא כי מכירה ראשונה ללקוח מבוצעת במזומן בלבד, וכך מסר לנאשם 1, אך הלה כתב שיק בסך 10,000 ₪ (כאשר כתיבת השיק בידי הנאשם 1 מקבילה לדברים שמסר חיים אודות המרמה כלפיו) מסר לצמח והורה לו לבדוק את השיק בבנק. צמח חזר למשרדו ונוכח הכמויות הגדולות שעוררו את חשדו והסירוב לשלם במזומן הודיע לנאשם 1 שלא יספק לו את הסחורה וקבע עמו פגישה בבית הקפה כדי להשיב לו את השיק. בפגישה השנייה, שגם בה נכחו לדברי צמח שני הנאשמים, הראה לו הנאשם 1 ערימת כסף מזומן בכיסו



(אלמנט נוסף שדומה לתיאוריו של חיים) וביקש לרכוש סחורה שהייתה ברכבו של צמח. צמח תיאר כיצד הצביע על סוגי שלטים והנאשם 1 דרש את כל הכמות שהייתה ברכבו מכל סוג, צמח סיכם כל זאת בחשבונית והגיע לסכום של 10,000 ₪ (בהמשך תיקן ומסר שדובר בסכום של כ-9,000 ₪ - פ/76). אז ביקשו הנאשמים לבדוק את הסחורה. תיאוריו של צמח בנושא זה היו מפורטים ומוחשיים, והוא מסר כיצד הנאשמים עמדו האחד בתוך רכבו המסחרי של צמח והשני בחלקו האחורי, ביקשו לבדוק כל שקית של שלטים, וכיצד אחז הנאשם 1 בשקית, העבירה לנאשם 2 והיא הועמסה לרכב שעמד בצמוד לרכבו של צמח מסוג יונדאי בצבע אפור. כשסיימו לקחת את הסחורה, כך תיאר, אמר לו הנאשם 1 שייגש עמו לבית הקפה לשתות קפה והוא ישלם לו במזומן, ואילו נאשם 2 עזב את המקום עם הרכב והסחורה. גם תיאור זה דומה עד מאוד להתנהלות שתיאר חיים, לפיה המרמה בוצעה כך שבסופה נותר נאשם 1 לבדו עם חיים לאחר שהסחורה נלקחה. כך גם האלמנט הבא שתיאר צמח, ההימלטות: לאחר הזמנת הקפה רשם הנאשם 1 במהירות שיק, ורץ החוצה מהמקום כשצמח בעקבותיו אך נכנס אל מונית שהמתינה בצדו השני של הכביש. צמח מסר כי ניסה להפקיד את השיק, שחזר (פ/72-73). בהמשך חידד כי בזמן אמת הבהיר לנאשמים שלא יקבל תשלום בשיק אלא במזומן בלבד (פ/91).

20. צמח אישר בעדותו כי את תלונתו מסר ביום 3.11.11 (כפי שנראה בהמשך, התלונה הראשונית הגיעה לידיעת המשטרה באוקטובר 2011 - נ/1). ההגנה הדגישה נתון זה כ"הוכחה" לחוסר אמינותו של צמח, בהצביעה על הזמן הניכר שחלף מאז האירוע ועד לתלונה. איני מקבל זאת. ראשית, לו אכן ביקש צמח לטפול עלילה ככזב על הנאשמים אין סיבה שהיה ממתין. לא בוסס כי מאז האירוע ועד לתלונה התרחש דבר מה שגרם לו להחליט להגיש תלונה כוזבת על הנאשמים.

שנית, מעדותו של צמח עלה הסבר הולם לעיתוי התלונה, לפיו כעבור תקופה ובסמוך להגשת התלונה נתקל בנאשם 2 בחנות מזגנים שהוא עובד עמה, כשהוא מעמיס סחורה מהחנות. צמח ניגש למנהל המקום ומסר לו שהנאשם 2 גנב לו סחורה, שאז אנשי החנות הורידו את הסחורה מרכבו של הנאשם (פ/73 ש' 22-28). בעקבות זאת גמלה בלבו של צמח ההחלטה להתלונן והוא סיכם עם בעל חנות המזגנים שיתלוננו יחד במשטרה (פ/78-79). בהמשך חידד כי העובדה שראה את הנאשם 2 מבצע מרמה נוספת, וכן דברי עורך דינו לפיו תביעתו לפרעון השיק היא תביעה קשה, הובילה לגיבוש ההחלטה (פ/81 ש' 21 וש' 28).

אני מקבל הסבר זה. זאת בשים לב להיקף המרמה, ולכך שצמח מסר כי לא שקט על שמריו לאחר האירוע אלא פעל לגביית השיק באמצעות עורך-דין ובהוצאה לפועל (פ/79 וכן פ/81) ואף ניסה פעמים רבות לשוחח עם הנאשם 1 בטלפון כדי לקבל חזרה את הסחורה שנלקחה (פ/82). על רקע זה ניתן לקבל כי בחר תחילה להימנע מן האקט של גישה למשטרה והגשת תלונה, עד שהבחין במה שסבר כי הוא מעשה מרמה נוסף כלפי חנות המזגנים ובקשוי גבייה של השיק ואז החליט להתלונן.

עוד אציין כי מהימנות דבריו של צמח אודות עיתוי העסקה נתמכת ב"חשבונית סוכן" שהציג המשקפת את הסחורה שנגנבה, ת/12, ונושאת את התאריך 5.5.10.

כך, ונוכח האינדיקציות הרבות למהימנות דבריו של צמח, איני סבור כי יש בסוגיה זו לגרוע מן היכולת להיסמך על עדותו.

21. מסקנה זו נותרת בעינה גם בשים לב לנ/1, דו"ח פעולה מיום 5.10.11 של חוקר בשם גיא גלבע אשר כתב כי בנו של צמח התקשר אליו, סיפר לו על האירוע וביצע שיחת ועידה בינו לבין צמח שסיפר לו על האירוע. אני ער לטענת ההגנה לפיה תיעוד דבריו של צמח בדו"ח זה סותר את גרסתו של צמח בעדותו, אך



איני סבור כי ההבדלים ניכרים. זאת בפרט משמדובר בדיווח על שיחת טלפון שכללה תיאור של צמח את האירוע בקווים כלליים, ושפורטה בהמשך בהודעה מסודרת שמסר, אותה לא ביקשה ההגנה להגיש. ההבדלים המדוּדים הקיימים (למשל שנאשם 1 ניגש לראשונה לצמח ולא נאשם 2) אינם מצביעים על חוסר מהימנותו של צמח.

22. צמח טען, כאמור, כי שני הנאשמים היו מעורבים במרמה כלפיו. בנוגע לנאשם 1 אני מקבל את טענתו, וזאת למרות שהנאשם 1 הכחיש את נוכחותו. בקבעי זאת אני מסתמך על הזיהוי באולם. כפי שאפרט בהמשך, משקל של זיהוי מעין זה הוא נמוך מאוד. אני מסתמך על השילוב שבין הרכיבים הבאים:

23. צמח זיהה את הנאשם 1 בשלב החקירה. הזיהוי אינו שלם, שכן היחידה החוקרת בחרה להציג בפני צמח תמונות של החשודים, ולא לערוך מסדר זיהוי "חי" או "מסדר תמונות". בכלל זה הוצגה בפני צמח תמונה של הנאשם 1, והוא זיהה את מי שרימה אותו (התמונה הוגשה כת/10, דברי צמח בפ/74). המדובר בפגם של ממש, הגורע באופן משמעותי ממשקלה של ראיית הזיהוי. לא הוצגה סיבה הולמת מדוע בחרה היחידה החוקרת לסטות מן הכללים הברורים שהותוו בדין, ולפיהם בחינתו של זיהוי תיערך באמצעות מסדר "חי" ולמצער "מסדר תמונות" וזאת נוכח הסיכון לזיהוי שגוי שיוביל להרשעות שווא. על רקע זה, לו ניצבה לבדה, סבורני כי לא היה די במשקל שניתן לתת לראיית הזיהוי בתמונה כדי להצביע על נוכחות הנאשם 1 בעסקה מושא האישום הראשון.

אלא, שראיה זו אינה לבדה, והיא הולמת את מכלול הראיות ומשתלבת בו. מעדותו של צמח עלו אינדיקציות בעלות משקל ניכר לכך שהאדם אשר רימה אותו ועליו הצביע בתור הנאשם 1, הוא אכן הנאשם 1:

24. צמח נקב בשמו של הנאשם 1 כבר בשיחת הטלפון עם החוקר גיא גלבוש (נ/1), טרם הגיע למשטרה להגיש תלונה בכתב. ממילא, כי בשלב זה טרם הוצגה בפניו תמונת הנאשם 1.

צמח תיאר, כאמור, כי האדם שרימה אותו מסר לו בזמן אמת שיש לו חנות בעיר העתיקה (פ/72 ש' 8), נתון אותו אישר הנאשם 1 (שמסר כי חנותו ברחוב באב חאן אלזית שבעיר העתיקה - ת/1 ש' 2. בהמשך מסר גם שיש לו חנות לנרגילות וחנות למוצרי חשמל - ת/4 ש' 53, תחומי עיסוק שהולמים את הסחורה שנלקחה בשני האישומים).

צמח העיד גם כי הנאשם 1 רשם שיק, נתן לצמח ונמלט. העתק השיק הוצג (ת/11) והוא משוך מחשבון על שם "שוויש דהוד". הנאשם 1 אישר כי זהו שמו של אחיו וכי התגורר בבית חנינה, כמצוין על השיק (פ/102). יצוין כי צמח העיד שהשיק חזר, ולפי מסמך בנקאי נוסף, ת/13 שהוגש בהסכמה, החשבון נסגר בדצמבר 2009.

צמח מסר גם כי במעמד האירוע קיבל מהנאשם 1 פרטים, לפיהם מילא חשבונית ידנית ולפי העתקה הודפסה בהמשך "חשבונית סוכן" המשמשת לצרכי מעקב מלאי (פ/84-83). חשבונית הסוכן הוגשה (ת/12) ועליה הפרטים "שוויש סואהר ירושלים, רובע מוסלמי 1 יאנוח גית ירושלים". הנאשם 1 אישר בעדותו כי מדובר בכתובת בה התגורר יחד עם רעייתו, וכשנשאל מהו "יאנוח גית" השיב כי מדובר ב"חוש שוויש", שם הרחוב בו התגוררו (פ/105-106). הנאשם 1 אף מסר כי שמה של רעייתו הוא סוהאד (ת/5 ש' 68), כאשר קיים דמיון ניכר לשם "סואהר" שנרשם בחשבונית ושם המשפחה זהה. הנאשם 1 הוסיף כי במהלך עסקיו עבד באמצעות חשבון הבנק של אשתו ונהג להוציא שיקים מחשבון זה, עד שנסגר כשלוש שנים טרם עדותו בבית המשפט (פ/107). הנאשם 1 לא ידע להציג בעדותו הסבר הולם כיצד הגיעו לצמח שיק משוך מחשבון אחיו, כתובת מגוריו ושם הדומה מאוד לשם רעייתו (פ/106).

25. להוכחת זהותו של הנאשם 1 כמעורב בעבירות מושא האישום הראשון מתווספת השיטה בה נקט. הקווים



המשותפים בהתנהלותו בין מעשי המרמה באישום הראשון ובאישום השני, אשר פורטו לעיל בסקירת עדויותיהם של חיים וצמח, מעלים דרגה גבוהה של דמיון אשר מבססת שיטת פעולה. לכך יש להוסיף כי מעורבותו של הנאשם 1 במעשים מושא האישום השני אינה במחלוקת, וכי "ראיית השיטה" אינה ראייה יחידה להוכחת מעורבותו באישום הראשון אלא מתווספת לראיות שפורטו לעיל בנושא זה. בנסיבות אלה, יש לקבל את הראייה כמוסיפה ומבססת את ביצוע העבירות כנגד צמח בידי הנאשם 1 (לסקירת הדין בנושא ראו ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, פסקאות 332-334 (10.11.11)).

26. כל אלה מצטרפים לזיהוי שביצע צמח, ושוללים אפשרות כי דובר באדם אחר. המסקנה היא כי הנאשם 1 הוא שרימה את צמח בעסקה מושא האישום הראשון.

27. אציין כי אני ער לטענות ההגנה לפיה היה על המשטרה לבצע השוואת כתבי יד בין זה של הנאשם 1 לבין זה שעל השיק שנמסר לצמח, שכנטען על ידו נרשם בידי הנאשם 1. אכן מדובר בפעולה אפשרית, אך העדרה אינו מאיין את משקלן של הראיות שכן נאספו והוצגו ואשר מצביעות, כאמור, על זהותו של הנאשם 1 כמעורב בעסקה הנדונה.

28. לשאלה האם דבריו של צמח מבססים נוכחות של הנאשם 2 באירוע המרמה אטייחס בהמשך.

פרשת ההגנה

הנאשם 1

29. גרסתו של הנאשם 1, כך בתמצית, הייתה כי לא ביצע עסקה כלשהי עם צמח, וכי רכש סחורה כדין ותמורת תשלום מחיים. אעיר, כי גרסה זו שונה מן התשובה לאישום בה אושרה עסקה עם צמח. ועם זאת, מסקנותיי לא מבוססות על שוני זה אלא על בחינת הגרסה שהציג הנאשם. זו הוצגה בצורה לא אחידה, רוויה בפערים ומאופיינת בחוסר יכולת להתמודד עם חומר הראיות כנגדו.

30. כך תחילה בחקירת המשטרה. בהודעה ראשונה מיום 3.10.11, ת/1, נחקר הנאשם 1 על העסקה עם חיים. הוא טען שדובר בעסקה אותנטית שביצע, לבדו, בפגישה במלון מול חיים, במסגרתה רכש טבק ופחמים ושילם תמורתם במזומן סך 13,000 ₪. הנאשם 1 עמד על כך שהיה בעסקה לבדו והכחיש שהכיר לחיים שותפים שלו, טען שהגיע במונית ולא ברכב יונדאי וכי העמיס את הסחורה על רכב "טרנזיט" שעבר במקום ולא על רכבים נוספים. עוד טען שחיים סירב להעמיס את הסחורה טרם תשלום, עמד על כך שהעסקה הייתה בסכום של 13 אלף ₪ ולא של 71 אלף ₪, והוסיף והכחיש כי הציג לחיים חבילת מזומנים או כי נכנס עמו למלון כשאחר הלך להביא כסף (עמ' 1-3 לת/1).

הבקיעים בגרסה זו צצו כבר באותה הודעה. כשנשאל האם מסר לחיים שיק בסך 31 אלף ₪ על שם מילאד דיק, השיב סלאח בשלילה. אלא שאז הוצג בפניו השיק והוא נשאל אם הוא מכיר את בעליו. הוא השיב בשלילה "לא מכיר אותו ולא מכיר את הצי"ק" (ש' 61). בשים לב לעדותו של מילאד דיק אודות ההיכרות בינו לבין הנאשם, הרי שמדובר בכזב של הנאשם. כשהוצג לו כי בגב השיק מופיע שמו ומספר תעודת הזהות שלו, ניסה הנאשם 1 להתאים את גרסתו בטענה לפיה חיים ביקש ממנו מספר זהות כדי לשלוח לו קבלה ו"לא יודע על מה הוא רשם את זה" (ש' 64). יצוין שקודם לכן לא ציין זאת וטען רק שחיים ביקש מספר פקסימיליה (ש' 11). עוד יצוין הקושי בגרסה זו, לפיה שיק של מכר של הנאשם 1 הגיע דרך מקרה לחיים, שלא באמצעות הנאשם 1, וחיים בחר לרשום דווקא עליו את פרטי הנאשם 1. הנאשם 1 גם לא ידע להסביר מדוע יתלון חיים כנגדו לו שילם לו את מלוא התמורה, וטען שהוא מופתע מכך ושעד לחקירה לא הבין שדבר-מה אינו כשורה (ש' 13



י-80).

31. ביום 5.10.11 נערכו עימותים בין סלאח לבין חיים וגיל. בעימות עם חיים, ת/2, הכחיש סלאח את דברי חיים והטיח בו "אתה גנב וואחד גנב" (ש' 26). עוד הכחיש שיש לו רכב "יונדאי גטס", מסר שלאחיו רכב כזה בצבע ולבן וכשנשאל אודות בשאר השיב שגם לו אין רכב כזה (ש' 46). בעימות עם גיל, ת/3, חזר על גרסתו לפיה שילם במזומן עבור הסחורה וביצע את העסקה לבדו. כשהוצג בפניו חוזה שכירות רכב היונדאי על שמו של בשאר, והוטח בו שקודם לכן טען שלבשאר אין רכב כזה, טען שלא הבין את שאלת החוקר (ש' 45).

32. גם בהודעה שנגבתה באותו היום, ת/4, חזר סלאח על גרסתו המהותית, אך באופן מהוסס ותוך ששינה נתונים שמסר קודם לכן. תחילה הכחיש שבשאר היה עמו בעסקה אך מיד שינה טעמו וטען שאינו זוכר אם בשאר היה עמו (ש' 8-11). כשהוטח בו שקודם לכן טען שהיה לבדו בעסקה השיב "אני שוכח מיום ליום" (ש' 13). כשנשאל אם נהג ברכב היונדאי השיב שאינו יודע אך הוא לא נהג, כשנשאל האם בשאר שכר את הרכב התחמק ממענה ("תשאל אותו כל אחד אחראי על עצמו"), וכשנשאל אם ישב ברכב האמור השיב שאינו זוכר (ש' 21).

33. בהודעה נוספת מיום 11.12.11, ת/5, עלו קשיים נוספים. הנאשם 1 נשאל האם הוא מכיר את מילאד דיק, טען תחילה שאינו מכיר אותו, וכשהוטח בו שמילאד מסר שהוא מכיר את סלאח, השיב כי הוא מכיר הרבה אנשים "ככה שאולי אני מכיר אותו" וכי אם יראה את מילאד אולי יזהה אותו (ש' 6-8). בהמשך אישר כי הוא מכיר את אחיו של מילאד, וכשנשאל האם הכיר את מילאד דרך אחיו השיב באופן הממחיש היכרות ("אולי הם היו באים יחד אלי לחנות ופעם הייתה בעיה בין סאמר לאנטון ובאו אלינו ואולי היה איתו מילאד וטיפלנו בדבר פתרנו אותו" - ש' 14-15). כשהוטח בנאשם 1 שמילאד טען כי הלך עמו ועם אחיו לבנק הפועלים, חזר הנאשם 1 להכחשה גורפת וטען שמעולם לא ראה את מילאד, הלך איתו לבנק או פתח חשבון בנק על שמו (ש' 17 ו-28), וכי לא נתן שיק של מילאד לחיים (ש' 24).

כשנשאל שוב על נוכחות הנאשם 2, בשאר, בעסקה עם חיים השיב סלאח שאינו זוכר כי בשאר היה במקום, ובד-בבד טען "עשינו עסקה ולקחנו את הפורד". עוד לא ידע להסביר כיצד חיים וגיל ידעו להציג את מספר רכב היונדאי בו השתמש בשאר (ש' 49 ו-53). הוא אישר כי במהלך עסקיו נהג לתת שיקים מחשבון רעייתו, סוהאד, וזאת לדבריו משום שחשבונו הוגבל, והוסיף כי הוא היחיד שהשתמש בחשבון הבנק וכי רעייתו נהגה לחתום על השיקים (ש' 98 ו-104). הוא הכחיש כי נתן שיקים בכוונה שיחזרו ללא כיסוי (ש' 119). כשנשאל אודות העסקה עם שמואל צמח השיב שאינו מכיר אותו והוא שומע את שמו לראשונה, הכחיש שפגש בו בבית הקפה וטען שהוא שומע על המקום בחקירה לראשונה, אישר כי מכר שלטים-רחוקים בחנותו הגם שלא הרבה, הוסיף כי דהוד שוויש הוא אחיו, ואישר כי צילום השיק הרלבנטי משוך מחשבון האח אך טען שאינו מכיר את השיק, אינו מחזיק בשיקים של דהוד ואינו קורא עברית. עוד לא ידע להסביר כיצד הוציא צמח חשבונית על שם רעייתו וקיבל שיק של דהוד (עמ' 6).

34. קשיו של הנאשם 1 הגיעו לשיא בעדותו בבית המשפט. זו הייתה רחוקה מלשכנע, הוצגה בהיסוס בולט ואופיינה בחוסר יכולת של הנאשם להסביר את הנתונים העולים מחומר הראיות ובכישלון כוזבים שונים תוך שינוי תכופ של גרסתו. לצד זה, קשר בדבריו את הנאשם 2 לאישום הנוגע לחיים, וכשהבין זאת ניסה "לתקן" בצורה שהכזב בה בלט.

35. כך, מיד עם פתיחת החקירה הראשית, לצד הכחשת ביצוע עסקה עם צמח טען הנאשם 1 שלא נחקר במשטרה אודות עסקה זו. זאת, בניגוד לאמור בהודעתו ת/5. כשבא-כוחו תיקן אותו והציע "אולי לא זיהית



מי זה" אימץ זאת הנאשם "בדיוק לא זיהיתי במי מדובר" (פ/97). בהמשך ניסה לגבות את טענתו כי לא נתן שיק לצמח באמירה לפיה "אין לי שיקים" (פ/98 ש' 5) - זאת, הגם שבחקירתו אישר כאמור שנהג לתת שיקים במהלך עסקיו מחשבון רעייתו, וכמפורט להלן חזר על כך גם בעדותו. הנאשם 1 הוסיף וטען כי חיים קיבל ממנו את התשלום המלא במזומן, אך בדה מלבו את התלונה כנגד הנאשם 1 משום שרומה בידי אחר שאף הוא ערבי בדומה לסלאח ושחיים לא הצליח לאתר, שאז החליט להפיל את הנאשם ("הוא אמר שניהם ערבי אז מה זה משנה"). עוד טען שחיים הפריז בסכום העסקה (פ/98-97).

36. בראשית עדותו, עמד הנאשם 1 על כך שביצע את העסקה עם חיים לבדו. בחקירתו הראשית חזר על כך פעמיים והדגיש כי במפגש לא היו בני משפחה נוספים ("מה אני אקח את כל המשפחה כדי לעשות עסקה על 13,000 ₪? - פ/98).

אלא שסמוך לאחר מכן, כשתוחקר בידי ב"כ הנאשם 2, טען הנאשם שאינו זוכר האם אחיינו בשאר היה עמו בעסקה, בלשון הבאה: "לפעמים הוא איתי לפעמים לא, אבל רוב הזמן הוא כן איתי הוא נוהג...". (פ/98 ש' 31. ההדגשה הוספה). כשהתבקש להבהיר, קשר הנאשם 1 את הנאשם 2 למפגש עם חיים, ובד-בבד העלה לראשונה טענה לפיה פגש בחיים פעמיים ולא פעם אחת, כאשר "בפעם הראשונה ישבתי איתו בלי לקחת סחורה, בדקתי איתו מה יש לו, בפעם השנייה כשסיכמנו ולקחתי הסחורה בשאר היה איתי" (פ/99 ש' 4-5. ההדגשה הוספה). כשהוטח בו שבחקירת המשטרה טען שהיה לבד ולא עם בשאר השיב "כשעשינו את ההסכם הוא לא היה" (שם, ש' 7).

בדברים אלה אישר הנאשם 1 את נוכחותו של הנאשם 2 באישום הנוגע לחיים, באופן שהולם את הצבעותיהם של חיים וגיל על הנאשם 2 כאחד מאלה שלקחו חלק במעשה המרמה. למרות שעדותו של הנאשם 1 לא הייתה אמינה ככלל, הרי שהצבעה זו היא חריגה בכך שהיא פועלת כנגד האינטרס של הנאשם 1 לגונן על אחיינו הנאשם 2, והכחשותיו קודם לכן של נוכחות האחרון בפגישה עם חיים. זאת ועוד, תשובותיו בהמשך חידדו את היכולת להיסמך על אמירתו בדבר נוכחות הנאשם 2, וזאת משניסה בכל דרך, בכזבים בולטים, לחזור בו מאמירה זו.

37. הדבר התרחש מיד לאחר שמסר את האמירה לפיה בשאר היה בפגישה עם חיים. ב"כ הנאשם 2 פנה אליו בנוסח "אחדד את השאלה", ושאל שוב האם בשאר היה עם הנאשם 1 בשתי העסקאות. בתגובה, שינה הנאשם 1 טעמו וטען כי בעסקה עם חיים היה זה סאמר אחיו של בשאר, ולא בשאר, שנלווה אליו (שם, ש' 12). דובר בשינוי מפתיע, שכן חלף זמן קצר בלבד מאז האמירה לפיה בשאר היה במקום. כשהדבר הוצג בפניו, עמד הנאשם 1 על שינוי גרסתו "לא. אחיו סאמר היה", ואף זיהה תמונה של סאמר וחזר על הטענה (שם, ש' 12-16).

הקושי אינו רק בשינוי הגרסה, אלא בכך שהגרסה החלופית בלתי אפשרית שכן, לפי הנתונים שהציגו הנאשמים עצמם, סאמר נרצח לפני מועד העסקה עם חיים. הנאשם 1 עצמו נשאל מתי נפטר סאמר, והשיב שבספטמבר 2010 (שם, ש' 22). בהמשך נראה שגם הנאשם 2 מסר מועד זה כמועד הפטירה. למרות זאת התעקש הנאשם 1 כי סאמר היה עמו ב"שני המפגשים" עם חיים (שם, ש' 28), וכל זאת בניגוד לטענותיו הקודמות כי ביצע את העסקה לבדו. כשהוצג לו שגם את גרסת "שני המפגשים" לא העלה בחקירות המשטרה, האשים את החוקרים בטענה שסיפר להם זאת ואינו יודע מה רשמו (פ/100 ש' 11). בשלב זה החל למסור תיאור של "המפגשים" עם חיים, השונה מן התיאור שהציג עד כה בחקירה: הוא טען כי סאמר הוא ששילם עבור הארוחה של חיים (פ/100 ש' 15), כי הגיע למקום במכוניתו של סאמר מסוג "פורד" או "יונדאי גטס" (ואזכיר את טענתו בחקירה שהגיע במונית והכחשותיו בנוגע לרכב "גטס"), וכי חיים העביר "עם הידיים" את הסחורה לרכב של הנאשם. סמוך



לאחר מכן, כשהוצג לו שחיים סובל מנכות, שינה שוב הנאשם 1 את תשובותיו וטען כי סאמר וגיל הם שהעבירו את הסחורה. הפעם הכחיש בצורה פוזיטיבית כי בשאר נכח במקום (פ/100), וכשהוצג לו שבמסגרת טען שהיה לבד חזר והאשים את החוקרים ("המסגרת רוסמת מה שמתאים לה" - פ/101 ש' 13).

38. מהלכים אלה של הנאשם 1 הותירו רושם בולט של חוסר אמינות, לצד ניסיון כוזב "לתקן" את אמירתו המסבכת את בשאר לפיה בשאר נכח עמו בעסקה עם חיים. בכלל זה טען כי בשאר וסאמר דומים אך עמד על כך שאינו מתבלבל ביניהם והבהיר "אחד מהם רזה והשני שמן. באשר שמן" (שם, ש' 21). ההדגשה הוספה, הנוסח במקור). בכך הוסיף ומסר נתון חשוב אשר מתיישב עם גרסתו של גיל שתיאר את המעורב השני כעב-בשר, ומוסיף ומצביע על נוכחות של בשאר במקום.

הכזב ב"ניסיון התיקון" הוא ניכר, נוכח פטירתו של סאמר טרם העסקה עם חיים. כשהנאשם 1 עומת עם כך שהוא-עצמו מסר שסאמר נפטר בספטמבר 2010, התקשה לספק מענה הולם. תחילה טען "הוא לא היה מת", בהמשך טען שלמד את מועד הפטירה מבשאר באולם בית המשפט, ולאחר מכן כי יציג את תעודת הפטירה (פ/102). בהמשך חקירתו ובניסיון בולט לחלץ עצמו מהקושי אליו קלע את עצמו, אף טען כי העסקה עם חיים לא הייתה ב-2011 "ויכול להיות שהם שינו את התאריכים, שיחקו עם התאריכים" (פ/104 ש' 7-1).

כפי שהוסבר לעיל, כזבים אלה בניסיון להתכחש אליה מחדדים את היכולת להיסמך על אמירתו הקודמת של הנאשם 1 אשר קושרת את הנאשם 2 לעסקה עם חיים.

39. הרושם בדבר חוסר מהימנות הדברים ליווה גם את המשך עדות הנאשם 1. כשהוצג לו שבחקירתו טען שהגיע למקום עם מונית, בעוד שבעדות טען שהגיע ברכבו של סאמר, שינה שוב את גרסתו וטען שאינו זוכר אם הגיע עם סאמר או לבד (שם, ש' 102). גם הפעם רמז כי החוקרים לא רשמו את דבריו במדויק "אני לא יודע לקרוא ולכתוב. שיביא את ההקלטות וביהמ"ש יעיין בזה" (פ/103 ש' 4). כשהוצג לו שבחקירה אמר שהעמיס את הסחורה של חיים על טרנזיט שעבר ברחוב במקרה, בעוד שבעדות טען שהעמיסה לרכב של סאמר, חזר וטען "הם כתבו מה שהם רוצים" ו"יכול להיות שסאמר הביא את הטרנזיט שלו" (שם, ש' 9). בהמשך התכחש לאמרה נוספת מחקירתו וכשנשאל מדוע שהחוקרים ימציאו אמרות שנרשמו נסוג וטען שאינו זוכר את הפרטים (שם, ש' 22). כשהמשיכה החקירה בנושא חזר והתכחש לדברים קודמים שמסר, טען כי אינו זוכר את התאריכים ועם מי היה וכשהוטח בו שרגע לפני כן טען שהיה בעסקה עם סאמר השיב "אני לא זוכר אתמול עם מי הייתי" (פ/104 ש' 16).

40. בדומה, כשנשאל הנאשם 1 על מילאד דיק, טען שאינו מכירו וגם אינו מכיר את אחיו הגם שייתכן שיוכל לזהותם אם יראה אותם (פ/103, ש' 27). יוזכר כי בחקירה מסר שהוא מכיר את אחיו של מילאד. כשהובהר בפניו כי הוא נחקר על שיק הנושא את שמו של מילאד טען "אין לי עסקים איתם" ולא ידע להסביר כיצד יגיע שיק של דיק לידיו של חיים (כזכור הנאשם טען ששילם לו במזומן). בצר לו טען שיתכן שדיק הוא שרימה את חיים "דרך אנשים אחרים" (פ/105).

41. בהמשך עדותו אישר הנאשם 1, בהיסוס ניכר ורק לאחר שהשאלה חזרה על עצמה, כי הפרטים שמופיעים על החשבונית שהציג צמח כוללים את שם רעייתו וכתובת מגוריו (שם), ושהשיק שהציג צמח נושא את שם אחיו של הנאשם 1, לא ידע להסביר זאת והציג תשובות לא משכנעות כגון "הוא צילם את תעודת הזהות שלי ותעודת הזהות של אשתי רשומה שם" - תשובה ממנה נסוג מיד שהבין כי מדובר בצמח, שאת המפגש עמו הכחיש (פ/106-107). עוד בהמשך עדותו חזר ואישר שנהג להוציא שיקים מחשבון על שם רעייתו וזאת, כך טען, עד שלוש שנים לפני עדותו (כלומר עד לשנת 2014). כשהתבקש להסביר מדוע יחליט חיים, לפי



גרסתו שלו, לטפול אשם דווקא עליו אם רומה בידי אחר, לא ידע להשיב (פ/109 ש' 20). בחקירתו החוזרת ניסה ליישב את הפערים השונים בעדותו בטענה לפיה אינו זוכר תאריכים ופרטים בשל סכרת ממנה הוא סובל (פ/110 ש' 30). ניסיון זה לא הותיר רושם אמין. כשנשאל אם קיבל חשבונית מחיים השיב בחיוב, וכשנאמר לו שחיים אמר שלא מסר לו חשבונית שינה שוב טעמו וטען כי קיבל "נייר" עם רישום הסחורה (פ/110-111).

42. דברי הנאשם 1 לא יכולים אפוא להתקבל או לסייע לו. יתר על כן, והגם שיש לנקוט זהירות טרם היסמכות על שקרי נאשם כראיות לחובתו, הרי שבנסיבות הליך זה ונוכח עצמת הכזב שבדברי הנאשם 1, נגיעתם בנושאים המהותיים שבמחלוקת, התפניות החדות בגרסאותיו והניסיון לבסס תזת הגנה על אדם שלא היה בין החיים במועד הרלבנטי, יש בכזבי הנאשם 1 לפעול לחובתו ולספק חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה (למשל ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.09); ע"פ 2014/94 סאלח נ' מדינת ישראל (14.5.96)).

הנאשם 2

43. גרסתו של הנאשם 2 התמקדה בהכחשה כי נכח בעסקאות מושא האישום. היא הוצגה בצורה תמציתית ונעדרה תימוכין מתבקשים או פירוט בניסיון ליישב בינה לבין הראיות הפועלות לחובת הנאשם 2. על רקע זה, איני יכול לקבלה.

44. בחקירת המשטרה, בהודעה ת/6, אישר הנאשם 2 כי הוא עובד מאז שנת 2000 באופן יומיומי בחנות המשפחתית שבבעלות הנאשם 1 ואביו של בשאר, דהוד, ומשתמש ברכב "יונדאי גטס" ששכר. לגבי הרכב מסר הנאשם 2 כי רק הוא נוהג ברכב ולעיתים גם דודו עמאד, וכי הנאשם 1 לא נוהג ברכב זה (ש' 38). במועד העסקה עם חיים, כך טען, נכח באזכרה לקרוב של רעייתו בבית חנינה, ולאחר מכן באירוע נוסף שנגע לבן דוד של אמו ונערך בראס אל עמוד (ש' 50). עוד אישר שבאותו מועד היה עם רכב ה"יונדאי גטס" ששכר (ש' 53).

אציין כי בהודעות הנאשם 2 ובעדותו אין הסבר כיצד רכב זה נצפה בידי חיים וגיל במעמד העסקה מושא האישום, ואמירות הנאשם 2 הקושרות בינו לבין השימוש ברכב במועד הרלבנטי ממקמות אותו באותו מעמד.

45. בהודעה נוספת, ת/7, הכחיש הנאשם 2 כי הוא או הנאשם 1 נתנו לחיים שיק של מילאד או פתחו חשבון על שמו של מילאד. עם זאת סיפר כי הוא עצמו נהג להשתמש בשיקים על שם רעייתו, וכי הנאשם 1 משתמש במסגרת עבודתו בשיקים של רעייתו סוהאד. עוד הזכיר כי אחיו סאמר נפטר שנה וחודשיים לפני מועד מסירת ההודעה (שנמסרה ב-11.12.11), הכחיש שנכח בפגישה עם צמח בבית הקפה וטען שייתכן שדובר באחיו שדמה לו (ש' 148).

46. בעדותו בבית המשפט דבק הנאשם 2 באותה גרסה, אותה הציג בצורה תמציתית. לשאלות שהופנו אליו, אישר כי בתקופה הרלבנטית נהג ברכב "יונדאי גטס" שכור, זיהה את שמו וחתימתו על חוזה ההשכרה ת/9, אישר ששכר את הרכב הנדון וכן מסר שמספר הטלפון המופיע על החוזה הוא של הנאשם 1 ולא ידע להסביר כיצד הגיע לחוזה (פ/118-119). עוד אישר שנכח בחנות "אלרם" הגם שלא זכר כי פגש בה בצמח (שכזכור זיהה אותו בחנות זו). הוא שב וטען שביום העסקה עם חיים נכח באזכרה בבית חנינה ומשם עבר לאירוע בראס אל עמוד, ואישר כי מסלול הנסיעה בין שני המקומות עובר מצפון ירושלים לדרומה (פ/121-122). זאת, הגם שהכחיש כי עבר ליד מלון אמבסדור בו נערכה הפגישה עם חיים (פ/123), דבר המחדד את הקושי שנדון לעיל להסביר כיצד נצפה רכבו במלון.



הנאשם 2 נשאל בנוגע לטענת האליבי שלו, והשיב כי באזכרה נכחו אנשים המכירים אותו, כולל אביו ובני משפחת רעייתו. אז נשאל מדוע לא הביא מי מהם לעדות כדי לתמוך בטענתו. תשובתו הייתה קצרה: "יש להם בעיות והם לא יכולים לבוא" (שם). בהקשר זה אציין כי פרשת ההגנה התמצתה בעדויות שני הנאשמים.

הנאשם 2 הוסיף ומסר, לשאלות שהופנו אליו, כי אחיו סאמר נפטר ביום 26.9.10. כשנשאל מדוע יטפול עליו חיים אשם בכזב, אישר כי אין ביניהם סכסוך אך טען שחיים ראה אותו באולם בית המשפט ולכן הפלילו, וכשנשאל מדוע הפלילו בשלב החקירה לא סיפק מענה ענייני (השיב כי ביקש לערוך עימות עמו והדבר לא נעשה - פ/124).

47. בדברי הנאשם 2 אין, אפוא, מענה לראיות המסבכות אותו. הוא הסתפק בהכחשה גורפת, מבלי שהציג לה תמיכה. לא די בכך כדי לעורר ספק באשמתו.

בפרט, הנאשם לא הציג כל ראיה שתתמוך בטענת האליבי. היה מתבקש כי זו תיתמך בידי עדים ששהו עמו באירועים המשפחתיים בהם לטענתו נכח, בדגש על בני משפחה שמטבע הדברים יש לו גישה אליהם. העדרם לא נומק אלא במשפט קצר וסתום, והדבר אינו מספק ואינו מאפשר לבסס אליבי על מוצא-פיו של הנאשם בלבד. בנסיבות אלה, ובהתאם לכלל לפיו יש לזקוף לחובת צד למשפט הימנעות מהבאת עד הנגיש לו ושמבקש להציג את גרסתו, ולהניח כי אילו העיד הייתה עדותו פועלת כנגד אותו צד, איני יכול לקבל את טענת האליבי (למשל ע"פ 2333/07 **תענך נ' מדינת ישראל** פסקה 244 (12.7.10)).

ניתוח הראיות וקביעת ממצאים

48. התביעה הוכיחה את ביצוע עבירות המרמה בידי הנאשם 1. עדותו של חיים בנוגע לאישום השני אמינה עלי ונתמכת בדבריו המהימנים של גיל, בשיק ת/14 עליו מנוסס שמו של מילאד ושעל גבו רישום פרטי הנאשם 1, בהיכרות בין מילאד לנאשם 1, באמירתו של מילאד כי הנאשם 1 ביקש וקיבל ממנו את תעודת הזהות בפגישה ליד סניף הבנק הרלבנטי ובניסיונותיו הכוזבים של מילאד להתכחש לאמירה זו, ובכזביו של הנאשם 1 עצמו שאינם מאפשרים לקבל את גרסתו ותומכים בראיות נגדו. על רקע זה אני דוחה את הטענה כי דובר בעסקה לגיטימית וקובע כי הנאשם 1 רימה את חיים, נטל ממנו סחורה ונמלט מבלי לשלם תמורתה.

49. בהקשר זה יצוין כי ההגנה טענה שסכום הגזל לא הוכח במדויק, משחיים לא המציא רישומי הנהלת חשבונות.

איני מקבל זאת. ראשית, לצורך העבירה הנדונה כאן אין דרישה להוכיח במדויק את סכום המרמה. שנית, בהליך הפלילי אין הכרח להוכיח סכומים באמצעות רישומי הנהלת חשבונות דווקא. גם עדות בעל פה היא מקור ראייתי הולם ובלבד שתימצא אמינה ומבוססת, ולענין זה מקובלת עלי עדותו של חיים אודות סכום המרמה בסך 71 אלף ₪. היא אינה ניצבת לבדה, אלא נתמכת בעדותו האמינה של גיל שמסר כי השווי נע בין 70 ל-75 אלף ₪, בתיאוריהם של חיים וגיל אודות ההיקף הניכר של סחורה שנגזלה, בתיאוריו של חיים אודות השלכות המרמה עליו כמפורט לעיל אשר מעידים על נזק כספי ניכר, ובסכום השיק שנמסר לו אשר עומד על 31 אלף ₪ - סכום שלא מיצה את מלוא סכום העסקה אך מוסיף ופועל כנגד טענת הנאשם שהעסקה הייתה בסכום נמוך יותר של 13 אלף ₪.

לכן, אין בטענת ההגנה לסייע לה.



50. גם ביצוע המרמה מושא האישום הראשון בידי הנאשם 1 בוסס. לעניין זה אמינה עלי עדותו של צמח, לרבות הצבעתו על הנאשם 1. זו נתמכת בשורת אינדיקציות ראייתיות, שפורטו לעיל בפסקה 24 ולא אחזור עליהן, ואשר מוכיחות כי צמח רומה בידי הנאשם 1. בכללן, כמפורט לעיל בפסקה 25, שיטת הפעולה בה נקט הנאשם 1 במקרים הנדונים בשני האישומים ואשר מחזקת את המסקנה אודות ביצוע היסוד העובדתי על ידו.

51. ממצאי העובדה הם, אפוא, כי הנאשם 1 רימה את חיים וצמח בשני האירועים הנדונים בכתב האישום. בשני המקרים פעל יחד עם אחרים אך היה הדומיננטי.

במרמה כלפי צמח פגש בו בבית הקפה, יחד עם אחר ולאחר תיאום מוקדם, הזמין סחורה בהיקף נכבד תוך שניהל משא-ומתן מול צמח, ולמרות שצמח עמד על תשלום במזומן הנאשם 1 מסר לו שיק. בהמשך הודיע צמח לנאשם 1 שלא ימכור לו סחורה וקבע עמו פגישה נוספת בבית הקפה להחזר השיק. בפגישה זו ביקש הנאשם 1 לרכוש סחורה שהייתה ברכבו של צמח, בסכום כולל של 8,886 ₪ (לפי החשבונית ת/12). צמח התנה זאת בתשלום במזומן. הנאשם 1 ושותפו העבירו את הסחורה לרכב, והשותף נסע מהמקום עם הסחורה. הנאשם 1 אמר לצמח שייגש עמו לשתות קפה וישלם לו במזומן, ונכנס עמו לבית הקפה. לאחר שהזמין קפה רשם שיק, מסרו במהירות לצמח ורץ החוצה מבית הקפה כשצמח בעקבותיו אך נכנס למונית ונסע מהמקום. כפי שיפורט להלן, הנאשם 1 רשם ומסר את השיק בידיעה שהשיק לא יכובד.

בדומה, במרמה כלפי חיים ולאחר קשר טלפוני סוכם עם חיים להיפגש במלון "אמבסדור" לעריכת עסקה לרכישת טבק ונרגילות, תוך שחיים עמד על תשלום במזומן. לפגישה הגיעו שני הנאשמים ושניים נוספים. הנאשמים בדקו את הסחורה ויחד עם גיל העמיסו אותה לרכבים מטעמם. במהלך זה תהה חיים בפניהם אודות התשלום, הנאשמים הבטיחו שהסכום ישולם והנאשם 1 הוציא ערימת מזומנים ושטרות והניחה בכיס חולצתו של חיים. הרכבים עם הסחורה נסעו מהמקום ונאשם 2 נסע כביכול לבנק למשוך מזומנים. נאשם 1 נשאר במקום והזמין אוכל לחיים ולגיל, ובמקביל ערכו חשבון של הסחורה שהסתכם ב-71 אלף ₪ ללא מע"מ. עם שובו של הנאשם 2, שטען שהבנק סגור, לקח הנאשם 1 את ערימת השטרות והשיקים מכיסו של חיים והנאשמים מסרו לחיים שיק בסך 31 אלף ש"ח. חיים סירב להצעת הנאשמים לתשלום באמצעות שיק, למרות שהנאשם 2 טלפן למאן-דהוא ששוחח עם חיים ואמר לו שרשם את השיק. הנאשם 2 יצא מהמלון והנאשם 1 השיג עצמו כמשוחח בטלפון והתרחק מחיים. חיים תפס בנאשם 1 ודרש תעודת זהות, קיבלה ורשם את פרטיו של הנאשם 1 על גב השיק. בשלב זה נכנס הנאשם 1 לרכב היונדאי ונמלט מהמקום.

52. מעשי הנאשם 1 בשני האישומים מהווים שתי עבירות של קבלת דבר במרמה. ה"דבר" הינה הסחורה שקיבל מבלי לשלם עבורה, והמרמה עוסקת בהצגת מצג של עסקה לגיטימית בפני המרומה, צמח או חיים בהתאמה, לרבות מצג לפיו הנאשם 1 עומד לשלם עבור הסחורה, ואז הימלטות מבלי לשלם. ברי כי לולא מצג זה, לא היו המרומים מעבירים לידי הנאשם 1 את הסחורה.

53. גם העבירה הנוספת שיוחסה לנאשם 1 בנוגע לאישום הראשון, של הוצאת שיק ללא כיסוי, הוכחה. היא חלה, בלשון סעיף 432(א) לחוק העונשין, על מי אשר "מוציא שיק שמשהו הוא אידע שאין חובה על הבנק אילפרוע אתה שיקמן התאריך הנקוב בועד 30 יום לאחריו, ואין לו יסוד סביר להניח שיש חובה כאמור על הבנקאי, והשיק הוצג לפרעון ותוך התקופה האמורה וחולל...".

נוכח ממצאי העובדה עד כה, יש להוסיף ולקבוע כי הנאשם 1 רשם את השיק ומסרו לצמח בידעו כי השיק לא יכובד. אציין שצמח העיד כי השיק לא כובד בפועל (פ/74 ש' 25).



המסקנה בדבר היסוד הנפשי הנדרש עולה, ראשית, מהקשר הפעולה. דובר במרמה כלפי צמח, לגזול ממנו את הסחורה מבלי לשלם עבורה. הנאשם 1 רשם את השיק, המשוך מחשבונו של אחר (דהוד שוויש) ומסרו לצמח בחופזה, תוך שנמלט מבית הקפה, רץ החוצה מהמקום כשצמח בעקבותיו, נכנס למונית ונסע. לו סבר או היה לו יסוד לסבור שמדובר בתשלום אותנטי שיכובד, לא הייתה לו סיבה להימלט כך. הנאשם אף טען בדיעבד, כמפורט לעיל, שלא ביצע כל עסקה עם צמח, ולא כי סבר שהשיק יכובד. גם טיעון זה לא היה בא לעולם לו סבר הנאשם כי מסר לצמח שיק אותנטי שיכובד.

54. המסקנה נתמכת גם בדרך הפעולה של הנאשם 1 במעשי המרמה: גם כלפי חיים נהג באופן דומה, כאשר בסופה של פגישת המרמה מסר לו במהירות שיק מחשבונו של אחר (מילאד דיק), חשבון שנסגר זמן-מה קודם לכן, ונמלט. לצד היותה "עדות שיטה" המבססת את מעורבותו של הנאשם 1 במעשים שבוצעו כלפי צמח, יש בדמיון הניכר שבין מעשיו בשני האישומים להוסיף ולבסס את היסוד הנפשי שבשימוש בשיק לא כאמצעי לצורך תשלום אמת אלא כדרך לבסס את מצג המרמה ולהפיס את דעתו של המרומה לרגע, לצורך ההמלטות (לניתוח "מעשים דומים" ומשמעותם הראייתית ראו ע"פ 3372/11 הנזכר לעיל, שם).

הנאשם 2

55. אני סבור כי בשאלת מעורבותו של הנאשם 2 באישום הראשון, הנוגע לצמח, קיים ספק סביר המחייב את זיכוי. עם זאת, מעורבותו בעבירה מושא האישום השני הוכחה מעל לספק.

56. אפתח באישום השני. חיים וגיל הצביעו באולם על שני הנאשמים כמעורבים בעבירות שבוצעו. חיים הפגין ביטחון רב בזיהוי, בעומדו על כך שהנאשם 2 היה במקום (פ/40 ש' 9). גם גיל הפגין ביטחון וטען כי הנאשם 2 בדק את הטבק והתמקח על מחיר הסחורה, העמיס סחורה, נסע מהמקום עם רכב היונדאי ובהמשך חזר ושוחח עם חיים (פ/59-60, פ/62, פ/65-66).

ועם זאת, משקלו של זיהוי באולם, המבוצע בחלוף שנים ובנסיבות בהן הנאשם 2 יושב על ספסל הנאשמים לצד הנאשם 1 שבוסס כי היה באירועים הרלבנטיים, הוא משקל נמוך ביותר (ע"פ 5249/01 מזרחי נ' מדינת ישראל פסקה 15 (25.12.02); תפ"ח (ת"א) 10104-03-10 מדינת ישראל נ' גברמנל בעמ' 12 (1.2.11)). לו דובר בראיה היחידה, לא היה די בה לבסס את נוכחות הנאשם 2 באירועים.

57. הזיהוי באולם לא היה הראשון שביצעו חיים וגיל. בשלב החקירה הוצגה להם תמונתו של הנאשם 2 והם נשאלו, כל אחד בתורו, במי מדובר והשיבו כי דובר באדם שביצע יחד עם הנאשם 1 את המרמה, בדק את הטבק טרם נטילת הסחורה והעמיס את הסחורה (ת/3 עמ' 3).

לזיהוי זה יש לתת משקל, היות שהתמונה הוצגה בפני חיים וגיל והם לא הונחו אלא התבקשו לזהות במי מדובר. אציין שלפי רישום החוקר חיים הוכנס לחדר והתבקש לזהות רק לאחר שגיל זיהה, כך שלא נחשף לעובדת הזיהוי בידי גיל. ועם זאת, גם משקלה של ראיה זו אינו שלם. זאת, משהיחידה החוקרת נמנעה מלערוך לחיים ולגיל מסדרי זיהוי כדין, הגם שלא הוצגה כל מניעה שהייתה לעשות זאת. מהלך זה ראוי לביקורת ויצר ראיה שאינה שלמה מבחינת היכולת לבחון את זיכרונם החזותי של חיים וגיל. אף הבחירה להציג לגיל את התמונה מיד בסיום עימות עם נאשם 1 אינה מוצלחת, ועלולה ליצור נטייה אצל המזהה לקשור בין פעולת הזיהוי לעימות שזה עתה בוצע.

לכן, גם לגבי הזיהוי שביצעו חיים וגיל בשלב החקירה אעיר כי לא די בו כשלעצמו לביסוס הרשעת הנאשם 2. ראיות הזיהוי אינן ניצבות במוקד מסקנתי, אלא הראיות הבאות אשר מצטרפות אליהן ויחד מבססות את



המסקנה המרשיעה:

58. חיים וגיל טענו, כאמור, כי הנאשמים הגיעו למלון ברכב "יונדאי" מדגם "גטס", תיארו צבע ומסרו מספר רישוי של הרכב אותו רשמו לפני שהנאשמים נמלטו. הפרטים שמסרו הולמים רכב שלפי חוזה ההשכרה ת/8 ועדותו של חאלד שלודי מנהל חברת השכרת רכב בשם "מידל איסט" נשכר בידי הנאשם 2 לתקופה. קיים אמנם הבדל בספרת הרישוי האחרונה (בת/8 נרשמה הספרה 0 בעוד שחיים מסר את הספרה 2), אך מר שלודי העריך שדובר בטעות ברישום וזאת בין היתר על סמך שאילתה לאיתור פרטי הרכב, ת/9, אשר לפי המספר שמסר חיים העלתה כי מדובר ברכב מאותו דגם ובבעלות אותה חברת השכרה (פ/94-95). בנסיבות אלה אני קובע שדובר באותו רכב.

לכך יש להוסיף את דברי הנאשם 2, שכמצוטט לעיל אישר כי שכר את הרכב הנדון, השתמש בו באופן כמעט בלעדי בתקופה הרלבנטית, וחשוב מכל - אישר כי הרכב השכור היה ברשותו ביום האירוע. נוכחות הרכב השכור במקום המרמה קושרת, אפוא, גם את הנאשם 2 למקום ביצוע העבירה.

59. לכך מתווספת עדותו של הנאשם 1. כפי שבואר לעיל, הלה קשר את הנאשם 2 לנוכחות בעסקה עם חיים, כאשר טען כי במעמד בו פגש בחיים במלון ולקח את הסחורה "בשאר היה איתי" (פ/99 ש' 4-5). ניסיונותיו של הנאשם 1 להתכחש לאמירה זו מיד בהמשך, שאופיים הכוזב בלט ואשר נשענו על טענה לפיה אחיו של בשאר הוא שהיה במקום עם הנאשם 1 וזאת למרות שהאח נפטר לפני המועד הרלבנטי, אך חיזקו את הרושם בדבר אותנטיות האמירה המסבכת. ניסיונות אלה גם המחישו שהנאשם 1, קרוב משפחתו של הנאשם 2 שעובד עמו לאורך שנים, לא ביקש באמרה הנדונה לסבך את הנאשם 2 אלא מסר תשובה מדויקת ומפלילה, ככל הנראה מבלי שנתן את הדעת למשמעותה, וכאשר הבין את שעשה ניסה ללא הצלחה לחזור בו. לכן, יש להיסמך על האמרה המפלילה שאף היא קושרת את הנאשם 2 למעשה המרמה ולנוכחות במפגש עם חיים.

60. בעדותו של הנאשם 1 הוא מסר אף, כמצוטט לעיל, כי ידע להבחין בין הנאשם 2 לבין אחיו משום שהנאשם 2 הוא עב-בשר, בעוד שסאמר היה רזה (פ/101 ש' 21). אמירה זו מוסיפה ומסבכת במידת מה את הנאשם 2, וזאת משום שגיל תיאר בשלב החקירה את המעורב השני, שעסק בבדיקת הטבק והעמסת הסחורה, כאדם מלא (נ/3 ש' 6 וש' 52). אוסיף גם כי האפשרות בלבול בין האח לבין הנאשם 2 אינה רלבנטית לאישום השני, שבמועד ביצעו כבר נפטר האח. לבסוף אציין שאני ער לכך שבחקירתו נ/6 תיאר חיים שני אנשים מבוגרים כבני שישים, בעוד שהנאשם 2 היה כבן 31 בעת האירוע, אך בד-בבד מסר כי באירוע נכחו לא שניים אלא ארבעה ובעדותו הסביר כי הנאשם 2 היה אחד משני האחרים (פ/47).

61. כל אלה מראים, בדרגת ההוכחה הנחוצה בפלילים, כי הנאשם 2 נכח באירוע מושא האישום השני, ושיתף פעולה עם הנאשם 1 בביצוע העבירות. אזכיר כי הנאשם 2 מסר כי עבד באופן יומיומי בעסק המשפחתי שבבעלות אביו והנאשם 1, ואשר עסק בממכר נרגילות וטבק, דבר המספק גם מניע לביצוע העבירות.

תיאוריהם של חיים וגיל מצביעים על שותפות מלאה ומודעת של הנאשם 2 עם הנאשם 1 בביצוע המרמה. כך בדיקת הטבק, העמסתו תוך הבטחה לחיים שהסכום ישולם, עזיבה לכאורה לצורך הבאת מזומנים, חזרה ודיווח שהבנק סגור, ניסיון להפיס את דעתו של חיים באמצעות טלפון למאן-דהוא ש"אשר" באזני חיים כי רשם את השיק שנמסר לו, ולבסוף נסיעה מהמקום עם הסחורה. לכן יש לקבוע שהנאשם 2 ביצע את העבירה של קבלת דבר במרמה יחד עם הנאשם 1, כאשר ממצאי העובדה והמשפט שהוצגו לעיל בדיון בעניינו של הנאשם 1 בנוגע לאישום זה נוגעים כמובן גם לנאשם 2.



62. שונים פני הדברים בנוגע למעורבות הנאשם 2 באישום הראשון. הראיות הנוגעות לרכב היונדאי הספציפי ולאמירה המסבכת מפי הנאשם 1 אינן נוגעות לאישום זה: לפי ת/8 הרכב נשכר לאחר מועד האירוע מושא האישום הראשון (וזאת הגם שלפי צמח היה רכב "יונדאי גטס" באירוע), ונאשם 1 לא טען שנאשם 2 היה עמו באירוע אלא הכחיש שנכח בו בעצמו.

63. בנסיבות אלה, נסמכת התביעה על זיהוי הנאשם 2 בידי צמח. אלא, שגם הפעם בחרה היחידה החוקרת שלא לבצע לצמח מסדר זיהוי "חי" או בתמונות של הנאשם 2, והסתפקה בהצגה לצמח בחקירתו של תמונה בודדת של החשוד, אותה זיהה (ת/10, דברי צמח בפ/74).

כאמור מדובר בהתנהלות פגומה, שלא הוצג לה הסבר סביר. למשקלה המוגבל של ראיית זיהוי הנוצרת בתנאים שכאלה מתווספת העובדה שצמח ראה את הנאשם 2 קודם לכן, בחנות המזגנים. אפשר, לכן, כי מראהו של הנאשם 2 נטבע בזיכרונו החזותי של צמח לא משום שראה אותו באירוע מושא האישום, אלא בחנות המזגנים. בנסיבות אלה אין לתת כל משקל לזיהוי בתמונה שבוצע בשלב החקירה.

64. אני ער לטיעונה של המאשימה כי דווקא הזיהוי בחנות המזגנים הוא זיהוי ספונטני ומשכנע. אלא, שגם זאת איני יכול לקבל, משני טעמים:

האחד, כי הזיהוי בחנות בוצע סמוך לתלונה שהוגשה באוקטובר 2011 (נ/1), בעוד שהאירוע מושא האישום התרחש, לפי כתב האישום, במאי 2010 - כך שחלף פרק זמן משמעותי.

שנית ועיקר, הנאשם 2 העלה בחקירתו את האפשרות כי צמח התבלבל בינו לבין אחיו סאמר, שנרצח זמן מה לאחר העסקה, וטען כי סאמר דמה לו מבחינה חזותית (ת/7 ש' 146-148). טענות אלה לא נבדקו כדבעי וממילא שלא נשללו בידי המאשימה באופן המסיר את הספק הסביר. בבית המשפט הוצגה תמונה של האח מן המערכת המשטרית (סומנה ת/11), בטענה כי אינו דומה לנאשם 2. אלא, שתמונת האח צולמה באוקטובר 2002, שנים רבות לפני מועד האירוע מושא האישום הראשון. בנסיבות אלה ובהעדר כל בדיקה בנושא, לא ניתן לשלול מעל לספק את האפשרות כי בזמן האירוע חזותו של האח דמתה לזו של הנאשם 2, וכי לכן "זוהה" הנאשם 2 בשגגה בידי צמח, בחנות המזגנים, כמי שהיה מעורב במהלכי המרמה בעוד שבפועל האח הוא שביצע את המרמה עם הנאשם 1.

בקבעי זאת אני ער לנתון שמסר הנאשם 1, כמצוטט לעיל, לפיו הנאשם 2 מלא יותר מאחיו, אך נוכח העדר בירור הולם של הטענה לא די בכך כדי לשלול את האפשרות לבלבול כאמור. איני סבור כי היחידה החוקרת עשתה די לבדוק את הטענה ולשלול אותה. כך למשל באמצעות ניסיון להגיע לתמונות עדכניות של האח המנוח ממועד האירוע ולבחון את הטענה לדמיון. לא הוצגה כל פעולה שנעשתה כדי לבחון את הסוגיה, החוקר מר יכין לא זכר את הסוגיה ולא ידע לשפוך אור בשאלת החקירה אודותיה (פ/34-35). עוד לא ידע להבהיר מדוע, בניגוד לנאשם 1, לא נערכו עימותים בין הנאשם 2 לבין המתלוננים, וכתוצאה לא עומת צמח עם הטענה כי ייתכן שדובר באחיו של הנאשם (שם). גם חוקר נוסף, מר רסים עבדול רחמן, לא ידע להשיב בנושא זה (פ/25 ש' 25-30).

עוד יוזכר שהנאשם 1 הפעיל עסק משפחתי כך שקיימת אפשרות שאחיינו סאמר היה מעורב במרמה מושא האישום הראשון, בעוד שאחיינו בשאר היה מעורב במרמה מושא האישום השני.

לבסוף אציין שאני ער לכך כי מעורבות הנאשם 1 במעשים מושא האישום הראשון הוכחה בין היתר באמצעות "עדות שיטה", שעשויה להיות רלבנטית גם לנאשם 2. אלא, שאין המדובר במקור יחיד למסקנה בדבר מעורבות הנאשם 1, ובניגוד לו הרי שבעניינו של הנאשם 2 איני סבור כי מכלול הראיות מוביל לתוצאה חד משמעית.



כל אלה מקימים ספק סביר בשאלה, האם הנאשם 2 היה מעורב במעשים מושא האישום הראשון.

הכרעה

65. הנאשם 1 מורשע, בגין שני האישומים, בשתי עבירות של קבלת דבר במרמה ובעבירה אחת של הוצאת שיק ללא כיסוי.

הנאשם 2 מורשע בעבירה של קבלת דבר במרמה שיוחסה לו באישום השני, ומזוכה מן העבירות שיוחסו לו באישום הראשון.

66. בהסכמתם, ניתנת הכרעת הדין שלא במעמד הצדדים. המזכירות תשלח אליהם עותק.

67. הטיעונים לעונש יוצגו ביום 8.2.18 בשעה 13:00. המזכירות תזמן תרגום לערבית. באי-כוח הנאשמים יודאו את התייצבותם.

ניתנה היום, ט' שבט תשע"ח, 25 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.

[1] חלק מן המוצגים סומנו בשגגה באותו סימון מספרי. כך למשל נ/1, ת/11 ות/12.